

Itt születtem

Szászrégen

Szülővárosunk, *Szászrégen* (*Reghin, Sächsisch Reen*) a Görgeyi-havasok aljában, a Maros és a Görgey folyó összefolyásánál fekszik. Lakóinak száma 39240, melyből 12471 magyar, 346 szász, 24601 román.

A település első írásos említése – *Regnum* – 1228-ból származik. A XIII. század elején németek telepedtek itt le; 800 éves ittlétük rányomta bélyegét a város arculatára. Bár nem volt sok kiemelkedő történelmi esemény színhelye, annál több viszontagságban volt része. Többször végigdúlták a tatárok, érintette az 1569-es székely felkelés, tűzvészek pusztították, lakóit megtizedelte a pestis- és kolerajárvány, éhínség dühöngött falai között, az 1848-as események idején majdnem földig rombolták. Bár a két világháború nagyjából megkímélte, a második döntően befolyásolta lakosságának összetételét.

Legrégibb és legértékesebb templomunk, a szász evangélikus templom 1330-ban épült.

Egy monda szerint a város jámbor polgárai úgy akarták meglágyítani a mongolok szívét, hogy menetben indultak elébük. Szent András község határában találkoztak a templomi zászlók alatt haladó régeniek a mongolokkal, akik irgalmatlanul lemészárolták az egész tömeget. Ma is mutogatnak a Lucpatak mentén egy helyet, ahol a „régii Szászrégen el van temetve”.

1661-ben Szászrégenben választják meg Kemény Jánost Erdély fejedelmévé.

A törvényszék

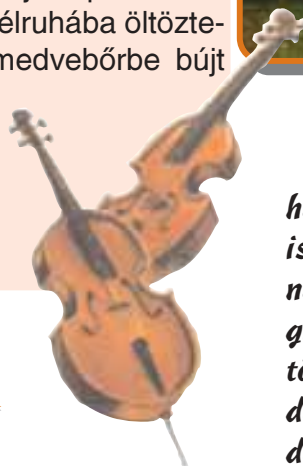
A városháza

Vásár Régen főterén a két világháború között

Hajdan a céhmester beiktatása és a céhláda átadása ünnep volt. Felvonulást szerveztek, melynek élén virágokkal és szalagokkal díszített fehér ruhás inasok és segédek haladtak. A mészároslegények szép, kövér, aranyozott szarvú ökröt vezettek fel. A tímárok szimbóluma egy ló volt, melyet azonban imitáltak: pokróccal leterített céhbeliek játszották meg. A csizmadiák jelképe féllábú ember volt, a kovácsok élén páncélruhába öltöztetett vasember, a szűcsök élén medvebőrbe bújt férfi haladt. Azoknak a házaknak az ablakait, ahol este a táncot rendezték, kitömött rókákkal, nyulakkal, nyestekkel, mókusokkal díszítették fel.

Régen a hegedűk városának is nevezik.

Kedvező fekvése – a havasok és a Mezőség közelsége – lehetővé tette a két vidék termékeinek kicserélését, vásáros és ipari központtá fejlesztette Szászrégent.

A mai főter volt a hajdani nagy vásárok helyszíne. Régent szorgos iparosok, kereskedők, szász, magyar, román, zsidó, roma közösségek lakták. Az azonos mesterséget űző iparosok érdekvédelmi szervezetei, a céhek a XVI. századtól a XIX. század végéig szervezték, irányították Szászrégen lüktető gazdasági életét. Egy 1749-ben készített összeírás szerint a városban tizenhét céh létezett 202 mesterrel. Közülük a tímárok, a csizmadiák, a kádárok és a szűcsök céhe volt a legnagyobb.

A néprajzi múzeum

Messze földön híresek voltak bútor- és hangszerkészítőink. Ez a hagyomány ma is él, ezért Szászrégent a hegedűk városának is nevezik. De volt Régennek fűrészgárára, bőrgyára, szeszgyára, fémpipara és több malma is. A gazdasági felemeléssel járó jólét kihatott a város művelődési életére. Olvasóköri, fűvös- és vonózenekarok, dalegyletek és sportversenyek tették színessé a békeidőket.

Iskolánk Augustin Maior nevét viseli.

Összeállították a III. B osztályosok Mátyás Erzsébet tanítónő segítségével

